

# РЕШЕНИЕ

№ 5752

гр. София, 09.11.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян  
Михаела Касабова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова  
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20231100502941 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 09.01.2023 год., постановено по гр.дело №35282/2021 год. по описа на СРС, ГО, 41 с-в, са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД срещу К. К. Г. искове с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. с чл. 150 и чл. 139 ЗЕ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответницата дължи на ищеца сумата от 691.28 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2017 год. до 30.04.2019 год. в топлоснабден имот, находящ се в гр.София, ж.к.“\*\*\*\*\* абонатен №9459, сумата 102.17 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 15.09.2018 год. до 03.09.2020 год., сумата от 11.14 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.08.2017 год. до 30.04.2019 год. и сумата от 2.35 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 01.10.2017 год. до 03.09.2020 год., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №44765/2020 год. по описа на СРС, 41 с-в.

Горепосоченото решение е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД. Жалбоподателят поддържа, че ответницата била собственик на процесния недвижим имот и потребител на предоставяните от ищеца

услуги, тъй като имотът бил в нейно държане през процесния период. Следователно доказано било съществуването на облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди между страните. Следвало да се имат предвид нормите на чл. 153, ал. 6 ЗЕ, чл. 143 ЗЕ и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването, както и Общите условия на ищеца, които били публикувани и влезли в сила. Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено, а исковете – уважени. Претендира и присъждането на направените разноски по делото и юрисконсултско възнаграждение.

Ответницата по жалбата К. К. Г. счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. Поддържа, че по делото не било установено при условията на пълно и главно доказване, че ответницата е собственик на процесния имот или ползвател на услугите, предоставени от ищеца.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 153 ЗЕ вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението на СРС е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Основният спорният между страните по същество във въззивното производство въпрос е свързан с това дали през исковия период между страните е съществувало твърдяното облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди.

Според задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 1 от Тълкувателно решение № 2/2017 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2017 год., ОСГК, правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложено от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР – чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Писмената форма на договора не е форма за действителност, а за доказване. Тази договорна природа на правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди остава непроменена при множеството изменения на относимите норми от ЗЕ /чл. 149, чл. 150, чл. 153, ал. 1 и § 1 ДР/, които регламентират страните по договора при публично известни общи условия. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ

страна /купувач/ по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ, публикувана в ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 год., е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. При действащите преди изм. в ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 год. редакции на чл. 149, чл. 150 и чл. 153, ал. 1 ЗИ, страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е потребителят на топлинна енергия за битови нужди, който ползва енергия за домакинството си /т. 42 от § 1 ДР ЗЕ /отм./, в редакция от ДВ, бр.107 от 09.12.2003 год. и ДВ, бр. 74 от 08.09.2006 год./.

Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградени сгради, се извършва въз основа на писмен договор /чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 – чл. 36 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването/ със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично известни общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет – доставка на топлинна енергия за битови нужди /чл. 153, ал. 1 ЗЕ/ и дължат цената на доставената топлинна енергия. Гореизложеното се отнася и за редакциите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, отпреди ДВ, бр. 54 от 2012 год., визиращи като страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия потребителите на топлинна енергия за битови нужди.

В разглеждания случай по делото е доказано, че процесният имот е бил топлофициран, както и че сградата – етажна собственост /в която се намира процесният имот/ е била присъединена към топлопреносната мрежа.

Въззивният съд приема, че въз основа на съвкупната преценка на писмените доказателства по делото се установява единствено, че в края на 2000 год. е възникнало облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия в процесния имот между ищеца и Г.К.Г., че през 2007 год. последният е продал на сина си К.Г.Г. процесния апартамент, както и че не по-късно от 18.05.2010 год. между ищеца и К.Г.Г. е възникнало правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия в имота. Липсват обаче каквито и да било данни, че ответницата е универсален или частен правоприемник на К.Г.Г. /макар да е видно от представеното по делотоу доверение за съпруга и родствени връзки, че е негова дъщеря/, респ., че е титуляр на права върху процесния недвижим имот, в т.ч. какъв е обемът на тези права /обстоятелства, които същата изрично оспорва/.

В този смисъл при правилно приложение на неблагоприятните последици от правилата

за разпределение на доказателствената тежест, първоинстанционният съд е приел, че ответницата не е потребител на топлинна енергия за битови нужди. Това обстоятелство е правопораждащо, тъй като обуславя спорните по делото права и доказването му е следвало да бъде пълно /т.е., да създаде сигурно убеждение у съда в истинността на твърденията в исковата молба/ и главно /защото има за предмет факти, за които ищецът носи доказателствена тежест, съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК/.

Следователно ответницата не дължи на ищцовото дружество претендираните главници. А щом няма главни вземания, не може да има и задължения за обезщетения за забава. Релевираните претенции са неоснователни и подлежат на отхвърляне.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на СРС – потвърдено, като правилно.

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решението от 09.01.2023 год., постановено по гр.дело №35282/2021 год. по описа на СРС, ГО, 41 с-в.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД.

Решението не подлежи на обжалване.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_